

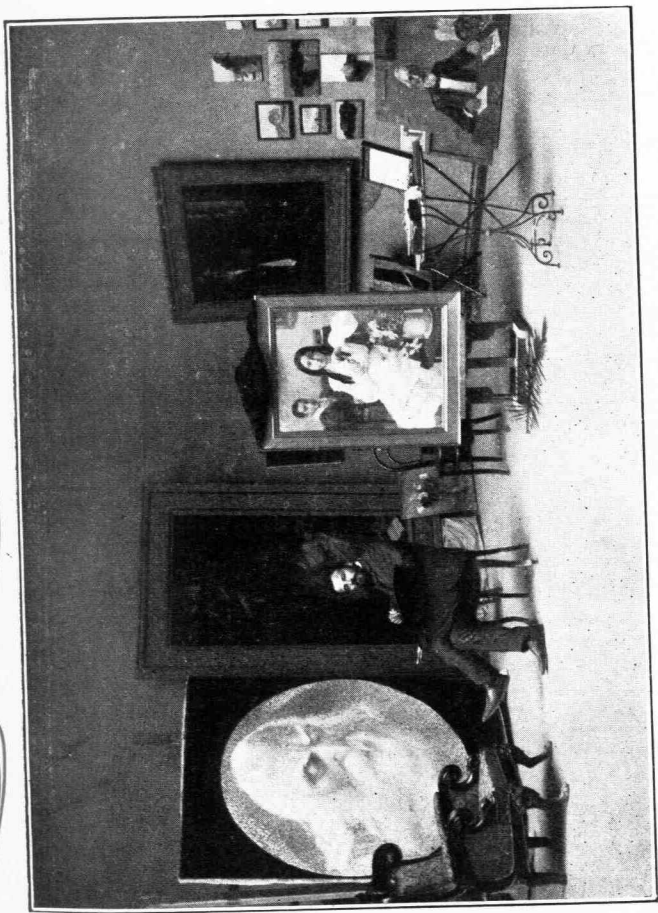
† ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΛΕΚΤΟΡΙΔΗΣ

ΓΡΑΡΑ τὴν ῥωμαντικὴν καὶ πευκόφυτον Βουλιαγμένην, ἐκεῖθεν τῆς φαληρικῆς ἀκτῆς, ὑπὸ τὸ γελαστόν καὶ ἀπαλὸν κῆμα τῆς ποιητικῆς παραλίας, ἐπέπρωτο νὰ εὔρη τραγικόν καὶ ὅλως ἀνύποπτον θάνατον μία καλλιτεχνικῆ ἀληθῶς καὶ συμπαθεστάτῃ ὑπαρξίς, ὁ Νικόλαος Ἀλεκτοριδῆς. Εἶχεν ἐκδράμει ἀπὸ πρωΐας ἐκ τοῦ Νέου Φαλήρου μετ' ἄλλων ἐκδρομῶν εἰς τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην τοποθεσίαν, ὅπου, κατόπιν φαιδρᾶς διασκεδάσεως, ἠθέλησε τὸ ἀπόγευμα νὰ κάμη θαλάσσιον λουτρόν. Δὲν ἤξευρε νὰ κολυμβᾷ. Ἀλλὰ πῶς νὰ ὑποπτευθῆ ὅτι, παρὰ τὴν ἀμμώδη ἀκτῆν, ὑπὸ τὰ ἥσυχα καὶ φιλοπαίγμονα νερά, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ἐνήδρευεν ὁ θάνατος; Πλησίον του ἐκεῖ ἐλούοντο καὶ ἄλλοι φίλοι του ἐκδρομῆς. Ἦτο τόσοσ διαφανῆς καὶ ἐλκυστικῆ ἡ θάλασσα. Μόνον ὁ πιστός του κύων, ὁ μικρὸς ἀναπόσπαστός του «Μποέμ», μόλις εἶδε τὸν ἀγαπητὸν του κύριον ἐκδυόμενον, ἤρχισε νὰ ὑλακτῆ γοερῶς καὶ νὰ τὸν σύρῃ ἀπὸ τὰ ἐνδύματα πρὸς τὴν ξηράν, ὡς νὰ προησθάνετο τὸν κίνδυνον καὶ προσεπάθει νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ. Ἀλλ' ὁ ἀτυχῆς ζωγράφος ἐγέλασε μὲ τὸν ἀλλόκοτον φόβον τοῦ πιστοῦ καὶ ἀφωσιωμένου ζώου:

— Σώπα, Μποέμ, τοῦ εἶπε καὶ τὸν ἐθώπευσε. Ἦσύχασε καὶ δὲν θὰ πνιγῶ.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὕδωρ. Ἀλλὰ μόλις ἐπροχώρησε ὀλίγα βήματα καὶ ἐξηφανίσθη ὑπ' αὐτό, καθ' ἣν ἔτι στιγμὴν ὁ «Μποέμ» ἐξηκολούθει ὑλακτῶν θρηνηδῶς. Ἐκεῖ πλησίον τὸν ἀνέμενε σπηλαιῶδες χάσμα, ὑπὲρ τὸ ὅποιον ἡ ἀφανῆς δίνη τοῦ νεροῦ τὸν εἰλκυσε εἰς τὸν βυθόν. Μετὰ τινὰς στιγμᾶς οἱ φίλοι του ἐκπληκτοὶ ἐσπευσαν καὶ τὸν ἀνείλκυσαν νεκρόν!

Ὁ ἀτυχῆς Ἀλεκτοριδῆς, εἰς τὸν ὅποιον σκληρὰ μοῖρα ἐπεφύλασσε τόσῳ σπαρακτικὸν τέλος, ὑπῆρξε μέλος ἀγαπητὸν τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ἰδιαίτερος δὲ εἰς τοὺς καλλιτεχνικοὺς καὶ φιλολογικοὺς κύκλους. Καταγόμενος ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, εἶχε σπουδάσει ἐν Κων. λει, ἀπὸ δὲ τοῦ 1903 ἦλθεν εἰς Ἀθήνας μὲ τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἐργασθῆ. Εἶχε τὸ σπουδαστήριόν του εἰς μίαν αἴθουσαν τοῦ Ζαππείου

Ο άποθανών ζωγράφος Νικόλαος Ξαγκορδής εις τὸ σπουδαστήριόν του

μεγάρου, ἐγένετο δὲ ὁ ἰδρυτὴς τῆς «Καλλιτεχνικῆς Ἑταιρίας», ἣς διετέλεσεν, ὡς γραμματεὺς, ἡ ψυχὴ καὶ ἡ χεὶρ ἡ στιβαρά, διοργανώσας τρεῖς ἐπιτυχεῖς καλλιτεχνικὰς ἐκθέσεις, συγκεντρῶσας ἐπὶ τὸ αὐτὸ τοὺς ἀντιζήλους καλλιτέχνους, ὑπὲρ τῆς συναδελφώσεως τῶν ὁποίων εἰργάσθη τελεσφόρως μὲ τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἐράσμιον χαρακτήρα του, μὲ τὴν ἀγαθὴν του καὶ ἄκακον ψυχὴν, καὶ μὲ τὴν ἀμέριστον ἐμπιστοσύνην, ἣν ἐνέπνεε πρὸς πάντας.

Ὡς ζωγράφος προσιωνίζετο μέλλον ὄρατον, ἐὰν κρίνη τις ἐκ τῶν ἔργων του, ὅσα ἐπρόφθασε νὰ ἐκπονήσῃ. Μεταξὺ αὐτῶν σημειοῦμεν τὸν *Ἄθρον*, τὴν *Δέησιν* — ἣν οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Ἡμερολογίου» εἶδον εἰς τὸν τόμον τοῦ 1906, τὰ *Δύο ναυτόπουλα*, τὴν *Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου*, πρὸς δὲ καὶ ἄλλας συνθέσεις καὶ πολλὰ τοπεῖα καὶ προσωπογραφίας. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν, παριστῶσα τὸν ἀλησμόνητον Ἀλεκτορίδην εἰς τὸ ἐν τῷ Ζαππεῖῳ atélier του, περιλαμβάνει καὶ πίνακα τοῦ *Σαβαώθ* του, διὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν εἰσαγάγει εἰς τὴν Ἑλλάδα μίαν ὄντως παράδοξον μέθοδον χρωματισμοῦ καὶ προκτικῆς, τῆς ὁποίας κορυφαῖος ἀντιπρόσωπος εἶνε ὁ Σεγκαντίνι.

Ὁ Ἀλεκτορίδης ἦτο νεώτατος ἀκόμη. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ διανύσῃ τὸ καλλιτεχνικὸν του στάδιον καὶ νὰ δώσῃ τελειότερα δεῖγματα τοῦ ταλάντου του. Ἄλλ' ὑπῆρξε τόσον καλλιτέχνης καὶ ποιητικώτατος τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ἐμπνευσιν, ἣ δὲ ζωὴ του τόσον ἔντονος καὶ ὀρμητικῆ, πλήρης δράσεως καὶ εὐγενῶν τάσεων, ὄνειρευομένη πάντοτε τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ ὄρατον, ὥστε ἡ μνήμη του θὰ παραμείνῃ ζωηρὰ καὶ προσφιλὴς εἰς ὅσους τὸν ἐγνώρισαν, τὸν ἠγάπησαν καὶ ἐθρήνησαν τὸν ἄδικον θάνατόν του, ἐπισυμβάντα τῇ 12ῃ Ἰουλίου τοῦ 1909.

ΠΑΛΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Α Σ Χ Η Μ Α Δ Α

Φεῦγα, νὰ μὴ σε ἰδῶ,	νὰ βρῖσκαται ποτὲ
φεῦγα ἀπ' ἐμπρός μου,	ἔς ὄλον τὸν Ἄδην;
ὦ μοῦτρο φοβερό,	Νὰ εἶδε, ἢ θὰ ἰδῆ
σκιάχτρο τοῦ κόσμου!	τέρας κανένα,
Ποιά μάννα ἦταν αὐτὴ	ὁ ἥλιος πουθενά
καὶ ποιός πατέρας,	ὡσὰν κ' ἐσένα;
ποῦ σ' ἔκαμεν νὰ βγῆς	Ὅχι! γιατί, μὲ ὀργή,
σὲ φῶς ἡμέρας;	ἡ ἴδια Φύση,
Τόσο πολὺ κακό,	τὸ καλοῦπι σου εὐθύς
τόσο ψεγάδι,	τῶχει τσακίσει.

(Ἀπὸ τὰ «Σατυρικά» του)

† ΙΩ. ΒΗΛΑΡΑΣ